

jest v něm jen řeč o nároku všech akcionářů jako celku na určitý počet nových akcií, nikoliv o tom, jak mají tyto rozvrženy býti na jednotlivé akcionáře. Žalovaná společnost byla tudíž oprávněna, učiniti své prohlášení o tom v prospektu, jímž zvala staré akcionáře k upisování akcií nových. Dle podmínky čis. 10 tohoto prospektu ze dne 25. září 1920 zůstalo správní radě žalované společnosti úplně vyhrazeno právo repartice upsaných akcií. Že tato podmínka platila pro staré akcionáře právě tak, jako pro jiné upisovatele, zřejmě jest ze všeobecného znění uvedené podmínky čis. 10 a z jejího umístění v prospektu za podmínkami čis. 1 a 2, týkajícími se starých akcionářů, za podmínkou čis. 3, týkající se neakcionářů, a za podmínkami čis. 4 až 9, týkajícími se společně akcionářů i neakcionářů, načež ještě následuje upozornění, týkající se 4000 nových akcií, vyhrazených starým akcionářům. Podmínka čis. 10 prospektu neobsahuje omezení 10. článku stanov žalované společnosti, nýbrž jeho doplnění. Žalující firma tedy neprávem pokládá ji za neplatnou a celý emisní akt za zmatečný. Výhrada volného přidělu nových akcií starým akcionářům dle volného uvážení správní rady žalované společnosti jest výslovně a jasně obsažena též v upisovací přihlášce; je to přihláška pro akcionáře, jak její nadpis praví, nikoli pro neakcionáře. Upisovatel akcionář se podle jejího obsahu podvoluje nepodmíněně všem upisovacím podmínkám a uznává, že správní rada může přidělit nové akcie dle svého uvážení i rozhodnutí, jsouc oprávněna, za nepřidělené akcie vrátiti peníze, předem za ně zaplacené. Tuto přílohu předložila žalovaná strana a zástupce žalující firmy uznal ji za správnou, pročež dlužno její obsah vzíti za základ rozhodnutí tohoto sporu; vývody spisu dovolacího, vycházejícími z nesprávného předpokladu, že upisovací přihláška byla jednotná pro staré akcionáře i pro nové upisovatele, není třeba se zabývat. Žalující firma podepsala onu upisovací přihlášku svým zmocněncem; tím podrobila se podmínkám v ní obsaženým.

Čís. 2332.

Výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 19. července 1921, čís. 25787 20 netýká se odhadu při posloupnosti ve statky střední velikosti (§ 8 zákona ze dne 7. srpna 1908 čís. 68 z. zák. pro Čechy).

(Rozh. ze dne 28. února 1923, R I 89/23.)

V pozustalostním řízení o statku střední velikosti stanovil notář jako soudní komisař přejímací cenu. Re k u r s n í s o u d usnesení notáře zrušil a nařídil doplnění řízení a nové stanovení přejímací ceny, mimo jiné z těchto důvodů: Dle ustanovení §u 8 zákona ze dne 7. srpna 1908 čís. 68 z. zák. nedohodnou-li se účastníci, stanoví soud po předse-
vzetí odhadu znalci, po vyslechnutí představenstva obce a po výsledku súčastněných hodnotu statku dle několikanásobného čistého katastrálního výnosu dle svého nejlepšího uvážení, tak aby přejímatel mohl ob-
státi. Při tom znalec jest povinen udati skutečné předpoklady, na nichž jeho dobrozdání je založeno, jakož i ostatní podklady svého výpočtu

hodnoty (§ 8 odstavec pátý zákona). Zásad právě vytčených při stanovení hodnoty statku, o kterou v tomto případě běží, dle přesvědčení soudu rekursního šetřeno nebylo. Soudní komisař stanovil hodnotu nemovitosti výhradně jen na základě znaleckého posudku, nepřihlížeje vůbec k hodnotě vypočtené na podkladě čistého katastrálního výnosu, ačkoliv zákon právě tento způsob ocenění za směrodatný pokládá.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu mimo jiné z těchto

důvodů:

Neprávem dovolávají se stěžovatelé výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 19. července 1921 čís. 25787/20 na doklad toho, že hodnota statku nemá býti stanovena dle několikanásobného čistého katastrálního výnosu po rozumu Šu 8 zákona ze dne 7. srpna 1908 čís. 68 z. zák., — neboť onen výnos obsahuje pouze povšechné směrnice pro vyšetřování hodnot věcí nemovitých při pozůstalostech, nedotýká se však vládního zákonného ustanovení zmíněného Šu 8, jež nikterak nemění a měniti ani nemůže.

Čís. 2333.

Doklady o nárocích, přihlášených k rozvrhu nejvyššího podání (§ 210 ex. ř.), jest předložiti nejen osobám soukromým, nýbrž i veřejným orgánům. Exekuční soudce není povinen, by konal sám od sebe šetření o přihlášených nárocích veřejných orgánů.

(Rozh. ze dne 28. února 1923, R I 174/23.)

K rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodané pozemky přihlásil berní úřad nedoplatek daně pozemkové 245 Kč 20 h, poplatek převodní 1638 Kč a vkladné 200 Kč, a žádal hotové zaplacení. Při rozvrhovém roku vznesli věřitelé proti příkázání oněch pohledávek odpor, ježto nejsou vyúčtovány a není udána ani doba ani předmět, na který se vztahují a nejsou osvědčeny, a odporovali jmenovitě proti tomu, by příkázány byly ve výsadním pořadí. Exekuční soudce odporu vyhověl, ježto nebyly předloženy doklady dle Šu 210 ex. ř. o existenci pohledávek a mimo to při účtování daně pozemkové nebyla udána doba, za kterou se daň požaduje. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: První soudce vyhověl právem odporu. Zákon v Šu 210 ex. ř. nerozpoznává, zda jde o přihlášku veřejných orgánů či jiných osob, a žádá výslovně předložení dokladů o nárocích, nejsou-li už u soudu, a to v prvořadě nebo ověřeném opisu a výslovně uvádí, »jinak že by k nárokům při rozvrhu toliko potud bylo hleděno, pokud by z veřejné knihy, ze zájemných a jinakých spisů exekučních bylo zjevno, že jsou podle práva platné a k uspokojení způsobilé«. Ježto není v přihláškách berního úřadu uvedeno, za jakou dobu se daň pozemková požaduje, aniž byl předložen při rozvrhovém roku platební příkaz ohledně převodních poplatků a